

РЕШЕНИЕ

№ 239

гр. Исперих, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИСПЕРИХ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитринка Ем. Купринджийска

при участието на секретаря Детелина В. Янкова като разгледа докладваното от Димитринка Ем. Купринджийска Гражданско дело № 20223310100355 по описа за 2022 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Бързо производство по реда на чл.310, ал. 1, т. 1 от ГПК, във вр. с чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 Кодекс на труда (КТ).

Производството е образувано по постъпила искова молба вх.№ 1781/14.06.2022г. от Б. С. П. от гр.И., срещу „В.“ ООД, гр.И., представлявано от управителя А. А. М., като моли съда да постанови решение, с което да се признае уволнението му, обективизирано в Заповед № 29/16.05.2022 г. на управителя А. А. М., за незаконно и да бъде отменено, да бъде възстановен на предишната му работа на длъжност „работник поддръжка във „В.“ ООД, гр.И. и да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение в размер на 4260.00 лв. за времето, през което е останал без работа поради незаконно уволнение в размер на brutното му трудово възнаграждение, считано от 16.05.2022 г., но за не повече от 6 месеца, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба.

Ищецът твърди, че на основание трудов договор работел във „В.“ ООД, гр.И. на длъжност „работник поддръжка“ от 02.01.2020 г. до 16.05.2022 г.

На 10.05.2022 г. получил писмо от работодателя, с което му били поискани писмени обяснения във връзка с получен сигнал за неявяване на работа на работник и уговаряне за носене на смяна по график с друг, срещу заплащане. Ищецът депозирал писмено обяснение в определения му тридневен срок.

На 16.05.2022 г. му била връчена и Заповед № 9 за налагане на наказание „дисциплинарно уволнение и прекратяване на трудовото му правоотношение с ответното дружество за допускане на две нарушения на трудовата дисциплина.

Ищецът счита, че така издадената заповед е незаконосъобразна, а

наложеното дисциплинарно наказание несъразмерно тежко и несъответстващо на допуснатото нарушение. Не отрича, че действително понякога се е налагало да поеме смяната на друг колега, но твърди, че това винаги е ставало със знанието на прекия им началник и никога срещу заплащане от съответния колега. Счита, че работодателят не е съобразил критериите, предвидени в разпоредбата на чл. 189 ал. 1 КТ, при налагането на дисциплинарното наказание.

Излага подробни съображения за липса на доказателства за квалифициране на нарушенията му като тежки и системни по смисъла на закона, както за настъпили вреди за работодателя.

Претендира за направените в производството разноски.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и с адв.Светлана Димова, която поддържа исковата молба и излага допълнителни съображения в представените писмени бележки.

В срока за писмен отговор на исковата молба, ответникът „В.“ ООД, гр.И., представлявано от управителя А. А. М., действащ чрез В. Джекулов – служител в дружеството с юридическо образование, представя такъв, като счита, че исковете са допустими, а по същество – неоснователни и недоказани. Излага подробни факти относно протичането на дисциплинарното производство, като счита, че е спазена императивната разпоредба на чл. 193 ал. 1 КТ. По отношение на допуснатите от работника нарушения намира, намира, че същите покриват състава на нарушението по чл. 190 ал. 1 т. 3 КТ и в тази връзка заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и прекратяване на трудовото правоотношение е за законосъобразна. Моли за отхвърляне на така предявената искова молба.

В съдебно заседание за ответника се явява упълномощен представител – служител на дружеството с юридическо образование, като поддържа писмения отговор и излага подробни съображения в приложени писмени бележки.

Съдът, за да се произнесе по спора, приема за установено от фактическа страна следното: Между страните по делото е съществувало трудово правоотношение, възникнало по трудов договор № 11/30.12.2019 г., съгласно който ищецът е бил назначен на длъжност „работник поддръжка“ във „В.“ ООД гр.И. (л.20). С допълнително споразумение № 69/01.04.2022 г. е договорено, че месечното възнаграждение на работника, считано от 01.04.2022 г., става 710.00 лв. (л.10).

С доклад вх.№ 376/05.05.2022 г. И. М. И. – вътрешен одитор във „В.“ ООД гр.И. е уведомил управителя на дружеството – работодател за резултатите от извършена проверка за спазване на работния график при даване на дежурства от служители на портала в двора на дружеството. В констативната част на доклада е посочено, че въз основа на прегледани видеозаписи от охранителните камери на портала за период от един месец, дневник с подписите на дежурилите служители от началото на 2022 г. и утвърдени графици, е констатирано, че на дати 24.02.2022 г., 05.03.2022 г., 28.03.2022 г., 01.04.2022 г., 03.04.2022 г., 05.04.2022 г. и 17.04.2022 г. почеркът при подписване на служителя Р. Ш. О. в дневника се отличава от всички други и имало вероятност да е бил подправен. Освен това на видеозаписите от 17.04.2022 г. се виждало, че в 05.32 ч. вместо дежурния по график Р. О., дежурството започва да изпълнява Б. С. П.. За останалите дати видеозаписи липсвали, тъй като се съхранявали само един месец и се изтривали (л.28-29).

С писмо изх.№ 386/10.05.2022 г. управителят на дружеството-работодател е поискал писмени обяснения от работника Б. П. за поемане на дежурствата на други работници от негова страна срещу заплащане и за полагане на подписи в дневника, като са посочени и цитираните в доклада дати (л.39).

В срока, даден му за депозиране на писмени обяснения, Б. П. е представил такива с вх.№ 386/12.05.2022 г., като е посочил, че действително понякога се е случвало, когато някой колега отсъства, друг да го замени, но това не е ставало срещу заплащане. Не счита, че е извършил нарушение на трудовата дисциплина, тъй като винаги е имало работник на работното място и обекта е бил охраняван и почистван (л.40).

Със Заповед № 29/16.05.2022 г. на управителя на ответното дружество, на основание чл.188 т. 3, чл.330, ал. 2, т. 6 и чл. 190 ал. 1, т. 3 КТ, на Б. П. е било наложено наказание „дисциплинарно уволнение“ за нарушения, подробно описани в два пункта и квалифицирани от работодателя като системни нарушения на трудовата дисциплина по чл. 190, ал. 1, т. 3 от КТ. Със същата заповед е прекратено трудовото правоотношение, считано от датата на връчването ѝ на работника. Последната е била връчена на ищеца лично на 16.05.2022 г., видно от отбелязването върху нея и подписа на ищеца (л.13).

С разпореждане № 162-00-218-1/07.06.2022 г. на ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – Р. на Б. П. е отпуснато парично обезщетение за безработица считано от 16.05.2022 г. до 15.09.2022 г., в размер на 18.00 лв. дневно (л.52).

Горните обстоятелства се установяват от представените от страните и приети по делото писмени доказателства.

В хода на съдебното дирене са събрани и гласни доказателства – показанията на свидетелите Р. О. и Н. А.. И двамата свидетели са заемали длъжността „работник поддръжка“ във „В.“ ООД гр.И. по същото време, когато и ищецът е работел там и всъщност са били негови колеги. От показанията им се установява, че като пазачи на портала са работили четирима души, графикът за дежурствата се изготвя ежемесечно, а смените им са 12 – часови – от 6.30 ч. сутринта до 6.30 ч. вечерта. Според св.Р.О. графикът се изготвял от служител в дружеството - Г. П., а според св.Н.А. – от зам.управителя В.Д.. От приложените по делото от ответника заверени копия на графици за дежурства за месеците февруари, март и април 2022 г. е видно, че същите са съставени от лице с имена „Г.П.“ (л.23-25).

Свидетелите Р.О. и Н.А. потвърждават, че действително се е случвало да бъдат разменяни смените между четиримата работници, когато се е налагало. Различията в показанията им се отнасят до обстоятелството дали за тези промени е бил уведомяван прекия им началник, дали ръководството на дружеството е знаело за това и дали е имало нерегламентирано плащане между работниците за тези замени. Според св.Р.О. когато се е налагало да се правят промени в графика, са уведомявали Г. П., като са му казвали кои колеги ще се разменят, но нов график не се е правел. За тези размени на смените свидетелят твърди, че не е заплащал на колегите си, нито на него са му заплащали пари. Св.Р.О. посочва, че са уведомявали лицето Г. П. за промените в графика на смените, тъй като именно него са възприемали като пряк началник съгласно устните указания на управителя, а и поради факта, че той е съставял графика.

Според св.Н.А. той бил разбрал за размяната на смените в началото на м.март 2022 г., когато св.Р.О. го помолил да вземе негова смяна.

Първоначално той му отказал, но после се съгласил, като за тази размяна не са уведомявали началника си и не са я документирали. Тогава Р.О. му бил дал 20.00 лв., които Н.А. отказал. По отношение на размяната на смени между св.Р.О. и ищеца Б. П. свидетелят твърди, че бил разбрал от самия Б. П., но никъде в показанията си не посочва случай или дата, на която той действително да е възприел такава размяна между двамата. Заявява, че докато работел във „В.“ ООД гр.И. като водопроводчик всички работници знаели, че пазачите и конкретно Р. и Б. си разменяли смените. Като пряк началник посочва зам.управителя на дружеството – В. Д., а за Г. П. твърди, че той им казал какво да правят през деня и ги проверявал.

В производството по делото ищецът е направил деловодни разноски в размер на 400.00 /двеста/ лева – заплатено адвокатско възнаграждение, а ответникът претендира 200л.00 за юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на така изложеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Предявените конститутивни искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ и осъдителният иск по чл. 344, ал.1, т.3, във вр. с чл. 225 от КТ са основателни и доказани.

Производството по реализиране на дисциплинарната отговорност по КТ за констатирани нарушения на трудовата дисциплина е строго формално и изисква точно съблюдаване на установения в закона ред. В тежест на Работодателя е да докаже спазването на тази процедура, както и наличието на материално-правните предпоставки за налагане на дисциплинарно наказание - осъществено дисциплинарно нарушение.

Във връзка с горното и въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема че работодателят е изпълнил вменените му с нормата на чл. 193 ал.1 от КТ задължения да изслуша работника или да приеме писмените му обяснения, преди да му наложи дисциплинарно наказание. Цитираната разпоредба не задължава работодателя да уведоми с нарочен документ работника за започналото срещу него дисциплинарно производство. По принцип КТ не съдържа разпоредби за откриване на специална процедура за дисциплинарно производство. Необходимо и достатъчно е работодателят да поиска обяснения от работника или служителя за действията или бездействията, които счита за нарушения на трудовите задължения. В този смисъл е трайната практика на ВКС /Виж: Решение №171 от 23.02.2010г. по гр.д.№68/2009г., IIIг.о., Решение №237 от 24.06.2010г. по гр.д.№826/2009г., IVг.о., Решение №205 от 08.04.2004г. по гр.д.№1235/2002г., IIIг.о. и мн.др./.

По отношение спазването на преклузивния срок по чл. 194 ал. 1 КТ за налагане на дисциплинарно наказание съдът счита, че работодателят е реализирал правото си в законово регламентирания 2-месечен срок от откриване на нарушенията. Видно е от приложението по делото доклад от вътрешен одитор, че управителят на ответното дружество е бил уведомен за твърдените нарушения на 05.05.2022 г., а заповедта е издадена само 11 дена след това.

Процесната заповед отговаря и на изискванията на разпоредбите на чл. 193 ал. 1 и чл. 195 ал. 1 КТ – издадена е от управителя на дружеството – работодател, мотивирана е и са посочени нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага.

Същевременно съдът в настоящия си състав счита, че ответникът не успя да докаже наличието на материално-правните предпоставки за налагане на дисциплинарно наказание - осъществени дисциплинарни нарушения. В т.1 на процесната заповед е посочено, че нарушението се състои в

„нерегламентирано и в нарушение на утвърдения график за смените за месеците февруари, март и април 2022 г. е поемал дежурствата на други работници без надлежно уведомяване за разместване на титуляра по график за следните дати: 24.02.2022 г., 05.03.2022 г., 28.03.2022 г., 01.04.2022 г., 03.04.2022 г., 05.04.2022 г. и 17.04.2022 г.“, а в т. 2 е посочено, че на цитираните дати „работникът неправомерно е попълвал ежедневен дневник за водене на дежурства по график, като е попълвал данните на титуляра по график вместо своите.“ В хода на съдебното дирене обаче не се събраха доказателства, които по категоричен начин да доказват, че именно на посочените дати ищецът Б. П. е поемал дежурствата на свои колеги, при това без да бъде уведомен за това прекия му началник. Единственото доказателство в тази насока е цитирания доклад от вътрешния одитор, но в него е посочено, че липсват записи от видеокамерите за процесния период, с изключение на дата 17.04.2022 г. По отношение на записванията в дневника докладът изказва предположение – „индикации за измама, „има вероятност той да е бил подправен“, „възможен подправен подпис от отработилия дежурството в дневника – Б. П.“. Категорични доказателства в тази насока обаче не са представени и не бяха събрани в хода на съдебното производство. От приложените по делото преписи от тетрадка – дневник (л.30-36) се установяват записвания на посочените дати, но че тези записвания действително не са правени от св.Р.О., а от Б. П. – това не беше установено с каквито и да било доказателства. Дори и събраните гласни доказателства не допринасят за изясняването на обстоятелствата дали действително на посочените в заповедта дати ищецът е поел нерегламентирано и в нарушение на графика смените на колегата си и дали той е правил записвания в дневника. Св.Р.О. говори общо за такива размени, случили се във времето, но без да конкретизира кога и колко пъти е ставало това. А св.Н.А. посочва един случай, при това без да конкретизира дата, но той не касае ищеца, а извършена размяна на смените между двамата свидетели. Колкото до твърдението, че Б. П., му бил казал, че вземал смените на св.Р.О., отново липсва конкретизиране за процесните дати. Действително св.Р.О. заявява, че един път Б. се бил разписал на негово място и издал смяната вместо него, но отново не посочва конкретна дата.

Единствената дата, за която може да се приеме, че са налице категорични данни за поемане от ищеца на смяната на св.Р.О., е 17.04.2022 г., за която в доклада одиторът е посочил, че е изгледал видеозапис и е констатирал, че действително е налице такава замяна. Но това, дори и да се приеме, че е нарушение на трудовата дисциплина от страна на ищеца, по никакъв начин не може да обоснове системност по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 3 КТ. Съгласно трайната съдебна практика за да приеме съдът, че ищецът е извършил системни нарушения на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 3 от КТ, ответникът-работодател, за когото е тежестта за доказване в производството по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, следва да установи (да докаже) по категоричен начин, извършването от страна на ищеца на поне три от нарушенията, описани в заповедта за дисциплинарно уволнение; в противен случай – ако доказаните по делото нарушения са две или по-малко, не е налице системност по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 3 от КТ (Решение № 60329 от 21.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 838/2021 г., IV г. о., Решение № 44 от 22.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2306/2017 г., IV г. о., Решение № 117 от 5.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1306/2011 г., IV г. о., и др.).

В настоящия случай по делото не се събраха категорични доказателства,

че на посочените в заповедта дати, с изключение на 17.04.2022 г., ищецът е извършил твърдените нарушения на трудовата дисциплина. Представеният доклад от вътрешен одитор, съдържащ предимно предположения и съмнения за допуснати дисциплинарни нарушения, не може да обоснове извод за действително допуснати такива. Още повече, че от събраните доказателства не става ясно в каква връзка е назначена тази проверка – постъпил сигнал, констатирани с протокол нередности и др. Когато работодателят се позовава на системни нарушения на трудовата дисциплина той следва по категоричен начин да е установил, че на конкретни дати работникът действително е извършил твърдените нарушения и това е констатирано по надлежния ред.

При това положение за съда се налага извода, че ответното дружество не успя да докаже, при главно пълно доказване, че е налице основание за налагане на наказание „дисциплинарно уволнение“ по отношение на ищеца Б. П., а именно - осъществени от него и посочени в заповедта две системни нарушения на трудовата дисциплина, поради което издадената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон. Ето защо, искът за признаване на уволнението за незаконно и за отмяна на заповедта за уволнение по чл.344, ал.1, т.1 от КТ следва да бъде уважен изцяло.

Предвид направения извод за недоказаност на описаните в процесната заповед системни нарушения на трудовата дисциплина, съдът счита, че не е необходимо да коментира дали наложеното дисциплинарно наказание е съобразено с критериите, заложи в разпоредбата на чл. 189 ал. 1 КТ критерии.

Обусловено от уважаването на главния иск, съдът приема за основателен и акцесорният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ – за възстановяване на ищеца на предишната му работа, на преди заеманата от него длъжност “работник поддръжка”, с място на работа „В.“ ООД гр.И..

Предявен в условията на евентуалност, т.е. обусловено от уважаването на главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, следва да бъде уважен и искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ - за заплащане в полза на ищеца на обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение. По делото се установи че след уволнението му, същият не е започвал работа по ново трудово правоотношение за исковия период от време. Считано от датата на уволнението – 16.05.2022 г. към настоящия момент са изминали пет месеца, отнесено към който период, но за не повече от шест месеца на ищеца се следва обезщетение. Това е максималният, определен от закона период, в който правото на обезщетение съществува. Същевременно тъй като към момента на постановяване на решението, с което е уважен изцяло главния иск, са изминали 5 месеца, в които ищецът е бил безработен, следва претендираното обезщетение да бъде уважено именно съразмерно за този периода. При реализирано от него брутно трудово възнаграждение за месец, посочено в последното допълнително споразумение към трудовия договор от 01.04.2022 г., в размер на 710 лева, на ищеца се следва обезщетение в размер съгласно условията на чл. 225, ал. 1 и чл. 228 от КТ за пет месеца в размер на 3550.00 лева (5 месеца x 710 лв. = 3550.00 лв.). За сумата над 3550.00 лв., до първоначално претендирания размер от 4260.00 лв., искът следва да бъде отхвърлен.

За пълнота на изложението съдат счита за необходимо да добави и следното: По делото са представени доказателства, че за периода от 16.05.2022 г. до 15.09.2022 г. ищецът е получавал обезщетение за безработица от НОИ. Съгласно трайната съдебна практика не е налице основание за

приспадане на изплатеното на ищеца обезщетение за безработица от НОИ. Обезщетението от НОИ се дължи на друго основание – чл.54а КСО и по силата на друго правоотношение – публично такова между ищеца и НОИ, различно от частното трудово правоотношение между страните. Същото осигурява минималната издръжка на безработния, докато е в процес на търсене на нова работа. Двете обезщетения имат самостоятелен характер, изплащат се на различно основание, от различни правни субекти, поради което няма законова пречка да се получат едновременно. Доколкото обезщетението за безработица е получено от ищеца на различно основание - извън трудовото правоотношение, същото не може да бъде приспаданото. На следващо място, съгласно разпоредбата на чл.54е, ал.1 КСО, след настъпване на предвидената предпоставка - изплащане на обезщетение по чл.225 КТ, се поражда задължение за осигуреното лице да възстанови изплатените му парични обезщетения за безработица за периода на полученото обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ. Ето защо, полученото от ищеца обезщетение за безработица, за периода, включен в процесния, подлежи на възстановяване, а не на приспадане от дължимото от работодателя обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ. В този смисъл Определение № 357/05.04.2016 г. по гр. дело № 6094/2015 г., III г. о., ВКС.

Предвид изхода на делото ответникът дължи на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК сторените от ищеца в производството съдебни и деловодни разноски съобразно на уважената част от иска. В случая ищецът е направил деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 лева и ответникът следва да бъде осъден да му ги заплати.

Съгласно чл. 359 от КТ ищецът е освободен от заплащане на дължими такси и разноски към съда, като на основание чл. 78 ал. 6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на РС – И. държавна такса върху размера на присъденото обезщетение – сумата от 142.00лв.

Воден от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА, на осн. чл.344, ал.1, т.1 от КТ, уволнението на Б. С. П. , ЕГН: *****, от гр.И., обл.Р., извършено със Заповед № 29/16.05.2022 г. на управителя А. А. М. на „В.“ ООД, ЕИК:....., гр.И., за НЕЗАКОННО и го ОТМЕНЯ.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на осн. чл.344, ал.1, т.2 от КТ, Б. С. П. , ЕГН: *****, от гр.И. на предишната му работа, на преди заеманата от него длъжност “работник поддръжка”, с място на работа „В.“ ООД, ЕИК:....., гр.И..

ОСЪЖДА, на осн. чл.344, ал.1, т.3 от КТ, „В.“ ООД, ЕИК:....., гр.И., **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. С. П. , ЕГН: *****, от гр.И. обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за времето, през което е останал без работа поради уволнението, за пет месеца /16.05.2022 г.-1 6.10.2022 г./, в размер на **3 550.00 (три хиляди петстотин и петдесет) лева**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 3 550.00 лв., до първоначално претендирания размер от 4260.00 лв.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК, „В.“ ООД, ЕИК:, гр.И., **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. С. П., ЕГН: *****, от гр.И., сумата от **400.00 (четиристотин) лева** за разноски по делото.

ДОПУСКА, на основание чл.242 ал.1 от ГПК, ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на решението в частта за дължимото обезщетение.

ОСЪЖДА „В.“ ООД, ЕИК:, със седалище: гр.И., обл.Р., да заплати по сметка на РС – И. държавна такса върху размера на присъденото обезщетение – сумта от **142.00 (сто четиридесет и два) лева.**

Решението подлежи на обжалване пред Разградски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от съобщаването, предвид произнасянето на съда след срока, обявен в с.з.

Съдия при Районен съд – Исперих: _____